

minatis, inuenit D. Praeceptor, Martis quidem eccentricitatí quadragesimam secundam, Veneris verò quintam partem, propter accessum centri orbis magni ad Solem decessisse.

Ne autem unus aliquis motus terræ attributus parum testimonij videretur habere, industria τῆς σοφῆς Αιγυρεγγοῦ factum est, ut quilibet motus pariter & in omnium planetarum apparentibus motibus notabiliter deprehenderetur, adeò paucis motibus πλεονετικοῖς φαινομένοις in natura necessarijs, satisfieri opportunum fuit. Ideoq; & centri orbis magni motus non tantum ad Solem, & planetas eundem circundantes, sed etiam ad Lunæ passiones pertinet. Quemadmodum nanq; Ptolemæus distantiam Solis à terra maximam constituit esse 1210. partium, qualium est quæ ex centro terræ una, & axem umbræ earundem 268, ita D. Ptæceptor demonstrat nostra ætate eandem Solis à terra maximam elongationē esse 1179. partium, & axem coni umbræ 265. Cætera verò quæ cohærent, ad utriusque luminaris motus & passiones, propter mutatas hypotheses perpendendas, Secundæ Narrationi huic subsecuturæ reseruanda putauit.

Dum verè dignum admiratione hanc nouarum hypothesisum D. Praeceptoris mei fabricam animo mecum reproto, sapientius mihi, doctissime D. Schonere, Platonici illius in mentem venit, qui postquam ostendit, quid in Astronomo requiratur, subiicit denique, ὡς οὐχὶ παδίως ποτὲ πᾶσα φύσις ικανὴ γένοιτο θαρρῆσαι μὴ θαυμαστὸς μετέχεσσα: Cum autem apud te anno superiori essem, atque in emanatione motuum Regiomontani nostri, Peurbachij Praeceptoris eius, tuos, & aliorum doctorum Virorum labores viderem, intelligere primū incipiebam, quale opus, quantusque labor esset futurus, hanc Reginam Mathematum Astronomiam, ut digna erat, in Regiam suam reducere, formamque Imperij ipsius restituere. Verum cum, Deo ita volente, spectator ac testis talium laborum, quos alacrisanè animo & sustinet, & magna ex parte superauit iam, D. Doctori Praeceptoris meo sim factus, me nec umbram quidem tantæ molis laborū somniaffe video. Esta autem tanta hæc laborum moles, ut non cuiusvis sit Herois, eandem ferre posse, & superare deniq;. Quibus de causis, ego quidem Veteres memoriaz prodidisse crediderim, Herculem loue summo prognatum, cœlum, postquam humeris suis amplius diffideret, Atlanti iterum imposuisse.

qui

Bib. s. Al.
mag. cap. 15.

Lib. 4. cap.
19.

*Altera pars
hypothesum
de motibus
quinq; plane-
tariorum.*